

АНЕКДОТИ

Зимна пѣсенъ

НАШИ ПИСАТЕЛИ

Войниците на Павзани нанесли на персийския царь при Платея голѣмо поражение. Поражението било таково, че войниците ꙗрили и вечерята на персийския царь. Когато Павзани видѣлъ цѣлия разкошъ и богатитѣ гости, потресенъ извикалъ:

— Богове, колко лакомъ е билъ този персийски царь, щомъ като е ималъ такива богати и прекрасни нѣща и е дошелъ да отнеме и нашия ечемиченъ хлѣбъ.

Веднажъ на едно пиршество пристъпувалъ и прочутия Сцитъ. Когато навлѣзла група шутове, той не се и усмихналъ. А когато въвели една маймуна той започналъ грѣмко да се смѣе. Запитали го, защо прави така:

— Маймуната е смѣшна, — отговорилъ той, — споредъ природата си, а шутоветѣ се мжчатъ да бждатъ смѣшни следъ дълги упражнениа.

Цѣли нощи, цѣли дни,
бѣлъ снѣжець навредъ вали.
Всѣка кжца се е сврѣла,
подъ покривката си бѣла.

А на топло въвъ земята
никнатъ скрито семената.
Цѣли нощи, цѣли дни
нека бѣлъ снѣжець вали.

Та когато пролѣтъ грѣйне
и чевръста птичка пѣйне,
да поникне буйно, вито,
златно зърно — чисто жито.

Цѣли нощи, цѣли дни
пухкавъ, бѣлъ снѣжець вали.
Всѣка кжца се е сврѣла
подъ покривката си бѣла.

Михаилъ Янковъ

Василь Павурджиевъ

Роденъ е презъ 1897 година въ гр. Цариградъ. Билъ е директоръ на Държавната печатница и редакторъ на нѣколко вестника. Написалъ е за деца книгитѣ: „Слънчева градинка“ — стихове, „На гости у слънцето“ — разкази и „Последното джудже“ — разкази и приказки. Отъ него сж преведени и нѣколко книги на чужди писатели. Пише много увлѣкателно и е любимъ писателъ на децата. Въ следнитѣ броеве на вестника ще печатиме негови стихове и разкази.

Лисицата и кокошкитѣ

Гладната Лиса Лисана отива на гости при кокошкитѣ

Новъ фото Базаръ

ул. Алабинска 54 въ пасажъ „Орелъ“
Промива и копира любителски снимки най-бързо и най-евтино

Абонирайте се за в. „Барабанче“!

Кичето

ковъ

излъже и да му даде за жена своята дѣщеря.

Рано сутринята, преди още да е пристигналъ царскиятъ синъ, тя събудила красавицата и ѝ рекла:

— Хайде, сънло, стига си спала, ставай да отидемъ въ гората за дърва.

Момичето станало, приготвило се и се запжтили съ мащехата за къмъ гората. Щомъ пристигнали, мащехата

взела едно дърво и ударила силно момичето въ главата. Горкото момиче паднало веднага въ несвѣсть, а мащехата си отишла, като оставила момичето въ гората да го изядатъ дивитѣ звѣрове. Следъ това тя отишла да натѣкми своята дѣщеря, за да я хареса царския синъ.

Когато момичето се свѣстило, видѣло че е само срѣдъ гората. То се почувствувало съвсемъ изоставено, ала не изказало ни едно проклетия срещу мащехата. Толкова добро било то. Само заплакало горчиво. Сълзитѣ на момичето течели като порой, и. . . за чудо, обръщали се въ чудно хубави бѣли цвѣтчета. То вървѣло и плачело, а подире му оставали два реда бѣли цвѣтчета. . .

Пжтя на царския синъ минавалъ презъ гората. Като седѣлъ въ златната колесница, той съгледалъ тѣзи невидани до тогава цвѣтчета. А и се очудилъ какви сж тия цвѣта срѣдъ зима. . .

Слѣзълъ царския синъ, откжсналъ едно цвѣтче, а отъ него капнала сълза,

която опарила ржката му. Зачудилъ се той, трѣгналъ по следитѣ и. . . намѣрилъ разплаканото момиче.

Той се очаровалъ отъ красотата му. Взелъ го въ колесницата и почналъ да го разпитва. Момичето му разказало всичко отъ иглата до конеца. Тогава царския синъ се ядосалъ, заповѣдалъ да убиятъ мащехата и дѣщеря ѝ, и наказалъ бащата на момичето загдето не се грижилъ много за него. А следъ туй се оженилъ за хубавото момиче. . .

Баба спира и ме цѣлува по челото. — Бабо, а какъ се казвало хубавото момиче? — попитахъ азъ.

— Кокиче го казвали, — отвърна баба, — и отъ тогава насамъ хората почнали да наричатъ малкитѣ зимни цвѣтчета кокичета — въ честь на царкиня Кокиче. . .

Баба свършва приказката. Вретеното продължава да брѣмчи въ ржцетѣ ѝ. Навънъ бурята бѣснѣе, но въ стаята е тихо и топло. Азъ затварямъ очи и се унасямъ въ сладка дрѣмка. . .